

Teza: zaniechanie podjęcia przesyłki przez radcę prawnego; brak przesłanek do zawieszenia postępowania dyscyplinarnego.

1.

Nie podjęcie przez radcę prawnego dwukrotnie awizowanej przesyłki z sądu, co doprowadziło do odrzucenia nie uzupełnionego sprzeciwu, stanowi delikt dyscyplinarny.

2.

W postępowaniu dyscyplinarnym dla rozpatrzenia wniosku o zawieszenia postępowania dyscyplinarnego nie jest konieczne przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w wypadku, kiedy wnioskodawca nawet nie usprawiedliwia należycie swoich nieobecności na rozprawach.

Sygn. akt WO- 146/19

ORZECZENIE

z dnia 29 października 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Tomasz Fox

Sędziowie: SWSD Marek Hamerlik, SWSD Piotr Kubik /sprawozdawca/

Protokolant: Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Wacława Góreckiego po rozpoznaniu w dniu 29 października 2019 roku na rozprawie sprawy przeciwko radcy prawnemu K. M., wpisanej na listę radców prawnych w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Szczecinie, obwinionej o to, że:

w okresie od dnia 29 listopada 2016 roku do dnia 14 grudnia 2016 roku w Świnoujściu, nie podjęła, pomimo dwukrotnego awizowania, przesyłki z Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim, zawierającej wezwanie do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty poprzez przedłożenie dokumentu, z którego wynika umocowanie pełnomocnika do zastępowania pozwanej B. G. w sprawie sygn. I Nc 1060/16 z powództwa. M. H. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) .H.U (...), w terminie siedmiu dni pod rygorem odrzucenia sprzeciwu, co doprowadziło do uznania przez sąd skuteczności doręczenia wezwania z upływem siódmego dnia od powtórnego awizowania przesyłki i w konsekwencji do odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, którego braków formalnych nie usunięto w terminie, w wyniku czego nakaz zapłaty z dnia 05 sierpnia 2016 roku stał się prawomocny, a po nadaniu klauzuli wykonalności wierzyciel wszczął przeciwko B. G. postępowanie egzekucyjne, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, a także etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania tj. o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z art. 6 i 12 ust. 1 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

na skutek odwołania obwinionej z dnia 05 lipca 2019 roku od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie z dnia 20 maja 2019r. w sprawie o sygn. akt D/OSD/17/19 w całości na korzyść obwinionej

na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych i art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego

orzeka:

1.

utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy w całości

2.

obciąża obwinioną, radcę prawnego K. M., kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w zryczałtowanej wysokości 1 250,00 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt złotych) płatnymi na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie w dniu 10 kwietnia 2019 roku wpłynął wniosek o ukaranie radcy prawnego K. M. za to, że w okresie od 29 listopada 2016 roku do 14 grudnia 2016 roku w Świnoujściu, nie podjęła pomimo dwukrotnego awizowania przesyłki z Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim, zawierającej wezwanie do uzupełnienia w terminie 7 dni braków formalnych złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty w sprawie I NC 1060/16. Uzupełnienie polegać miało na przedłożeniu Sądowi dokumentu, wykazującego umocowanie pełnomocnika, który złożył sprzeciw, do zastępowania pozwanej B. G. w sprawie z powództwa M. H., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) .H.U (...). Nieodebranie przesyłki sądowej z wezwaniem doprowadziło do uznania przez Sąd skuteczności doręczenia wezwania z upływem siódmego dnia od powtórnego awizowania przesyłki i w konsekwencji do odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, którego braków formalnych nie usunięto w terminie. W konsekwencji powyższego, nakaz zapłaty z dnia 05 sierpnia 2016 roku stał się prawomocny, a po nadaniu mu klauzuli wykonalności, wierzyciel wszczął przeciwko B. G. postępowanie egzekucyjne. W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego czynem tym K. M. dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, a także etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania.

Obwiniona pismem, które wpłynęło do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego dnia 20 maja 2019 roku na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. wniosła o jej uniewinnienie, a z ostrożności procesowej, w przypadku stwierdzenia braku podstaw do jej uniewinnienia o zawieszenie postępowania w sprawie na podstawie art. 22 § 1 k.p.k.

Obwiniona, odnosząc się merytorycznie do stawianych jej zarzutów, stwierdziła, że nigdy nie zostało jej doręczone awizo przesyłki w sprawie I NC 1060/16 i w sprawie brak jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego fakt doręczenia jej takiego awiza przez operatora pocztowego. Wskazała także, że w inkryminowanym okresie nie miała ani obowiązku, ani możliwości korzystania z portalu internetowego Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim. Obwiniona wyjaśniła, że o fakcie skierowania do niej przesyłki z Sądu dowiedziała się dopiero w listopadzie 2017 roku po wszczęciu postępowania egzekucyjnego przeciwko swojej mocodawczyni. Nadto podniosła, że nie będąc nadawcą przesyłki poleconej nie mogła złożyć reklamacji w związku z niedoręczeniem jej przesyłki sądowej.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 20 maja 2019 roku uznał obwinioną winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, tj. czynu z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w związku z art. 6 i 12 ust. 1 2 Kodeksu Etyki Radcy

Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i wymierzył za ten czyn karę pieniężną w wysokości 3 500,00 zł, kosztami postępowania w kwocie 2 000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych) obciążając obwinioną.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wydał powyższe orzeczenie na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

Prokuratura Rejonowa w Świnoujściu, w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego w sprawie PR Ds. 678.2018r o czyn z art. 286 § 1 k.k. na szkodę B. G., ujawniła okoliczności mogące stanowić przesłankę odpowiedzialności dyscyplinarnej pełnomocnika pokrzywdzonej, radcy prawnego K. M.. W dniu 10 stycznia 2019 roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie wpłynęły dokumenty zebrane przez Prokuraturę z wnioskiem o ustalenie, czy postępowanie pełnomocnika pokrzywdzonej w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Grodzisku Wielkopolskim prowadzonym pod sygnaturą I Nc 1060/16, miało znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2019 roku Rzecznik Dyscyplinarny wszczął postępowanie dyscyplinarne w sprawie. W toku postępowania Rzecznik ustalił, że radca prawny M. M. w dniu 29 sierpnia 2016 roku sporządziła, wskazując się jako ustanowiony w sprawie pełnomocnik procesowy pozwanej, sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 05 sierpnia 2016 roku przez Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim w sprawie o sygnaturze I Nc 1060/16. Przedmiotem tego postępowania, toczącego się z powództwa M. H. przeciwko B. G., była zapłata. Jako załącznik do sporządzonego sprzeciwu, radca prawni M. M. wskazała dokument pełnomocnictwa. Jak wynikało z treści wezwania do uzupełnienia braków formalnych skierowanego przez Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim do pełnomocnika na adres kancelarii ul. (...) pkt 5 w Świnoujściu wskazany w sprzeciwie wezwania z dnia 23 listopada 2016 roku, faktycznie pełnomocnictwo nie zostało dołączone do sprzeciwu. Pomimo dwukrotnego awizowania, w dniach 29 listopada 2016 roku oraz 07 grudnia 2016 roku, przesyłka nie została podjęta, a w dniu 15 grudnia 2016 roku zwrócona została nadawcy. W konsekwencji Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolski przyjął, że wezwanie do uzupełnienia braków formalnych doręczone zostało pełnomocnikowi w dniu 14 grudnia 2016 roku (doręczenie zastępcze). Wobec bezskutecznego upływu terminu do usunięcia braków formalnych, Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolski, postanowieniem z dnia 17 stycznia 2017 roku odrzucił sprzeciw. Postanowienie to stało się prawomocne w dniu 30 stycznia 2017 roku. Wobec uprawomocnienia się nakazu zapłaty, przeciwko B. G. wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne, w toku którego komornik sądowy zajął świadczenie emerytalne wypłacane jej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Postępowanie egzekucyjne zakończone zostało postanowieniem Komornika z dnia 31 sierpnia 2018 roku po wyegzekwowaniu całości należności objętej nakazem zapłaty i kosztów postępowania egzekucyjnego.

Odnosząc się do wniosków obwinionej o zawieszenie postępowania, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, że K. M., prawidłowo zawiadomiona z dniem 19 lutego 2019 roku, nie stawiała się na przesłuchanie w charakterze obwinionej, które w dniu 11 marca 2019 roku w siedzibie Okręgowej Izby Radców Prawnych miał przeprowadzić Rzecznik Dyscyplinarny. Obwiniona przesała do Okręgowej Izby Radców Prawnych pismo datowane na dzień 07 marca 2019 roku, w którym wniosła o zawieszenie prowadzonego przez niego postępowania ze względu na zły stan zdrowia. Do pisma załączona została dokumentacja medyczna, z której wynikało, że w dniu 30 stycznia 2017 roku w badaniu USG piersi, stwierdzono w K. M. zmiany wymagające pilnej konsultacji onkologicznej. Od dnia 07 marca 2017 do 20 listopada 2017 roku obwiniona poddana została inwazyjnemu leczeniu onkologicznemu, które zakończyło się z wynikiem pozytywnym. Następnie, w dniu 01 lutego 2018 roku w badaniu rezonansem magnetycznym wykryto u obwinionej zmiany w obrębie głowy. Leczenie, w tym teleradioterapia, zakończono w dniu 13 kwietnia 2018 roku. Obwiniona przedłożyła także dokumenty wskazujące na dalsze leczenie: wynik badania kontrolnego RM głowy wykonanego w dniu z dnia 24 września 2018 roku oraz skierowanie na badanie MR z dnia 01 marca 2019 roku. Radca Prawny nie stawiała się również w siedzibie Okręgowej Izby Radców Prawnych w dniu 04 kwietnia 2019r na przesłuchanie w charakterze obwinionej.

Do akt sprawy włączono pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w Świnoujściu z dnia 10 kwietnia 2019 roku, znak ESKS RKS 54/2018/2019 przekazujące Dziekanowi OIRP w Szczecinie odpis postanowienia Naczelnika Urzędu Skarbowego w Świnoujściu z dnia 19 listopada 2018 roku o przedstawieniu K. M. zarzutów oraz z dnia 30 kwietnia

2019 roku, znak ESKS RKS 54/2018/2019, przekazujące Rzecznikowi Dyscyplinarnemu wniosek Naczelnika Urzędu Skarbowego w Świnoujściu z dnia 04 kwietnia 2019 roku do Sądu Rejonowego w Świnoujściu, o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawie przeciwko K. M..

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wywiódł, iż zawieszenie postępowania w myśl art. 22 §1 k.p.k. może być uzasadnione w szczególności inną ciężką chorobą uniemożliwiającą obwinionemu czynny udział w postępowaniu. Sąd wskazał jednak, iż nie zostało uprawdopodobnione, że choroba obwinionej uniemożliwia jej udział w postępowaniu dyscyplinarnym. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny swoje stanowisko uzasadnił tym, że chociaż obecnie obwiniona wciąż znajduje się pod opieką lekarzy, to właściwy proces leczenia obwinionej trwał do 13 kwietnia 2018 roku. W ocenie Sądu, przedłożone dokumenty w żaden sposób nie wskazują na istnienie w chwili obecnej u obwinionej choroby w takim stadium, które mogłoby zostać uznane za przeszkodę, uniemożliwiającą prowadzenie postępowania dyscyplinarnego. Sąd zwrócił również uwagę na to, że choroba obwinionej nie stanowiła dla niej przeszkody w prowadzeniu kancelarii, jak również w czynnym udziale w postępowaniu karno-skarbowym prowadzonym przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Świnoujściu co najmniej od listopada 2018 roku. Co więcej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważył, iż zgodnie z wnioskiem obwinionej zawieszenie miałyby nastąpić jedynie w wypadku uznania jej za winną zarzucanego jej czynu. W tym stanie Sąd uznał, że nie zachodzą w sprawie przesłanki uzasadniające zawieszenie postępowania.

Orzekając w sprawie, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zebrany materiał dowodowy nakazuje przyjąć, że obwiniona dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, a także etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej, że operator pocztowy nie doręczył jej awiza, wskazując na niepodjęcie przez obwinioną działań w celu obalenia domniemania doręczenia wynikającego z dokumentu urzędowego (art. 244 k.p.c.). Sąd wskazał, iż obwiniona przez rok nie dokonała żadnej czynności w sprawie celem zweryfikowania prawidłowego wpływu do sądu powszechnego sprzeciwu złożonego w imieniu klienta, a tym samym należało uznać, że obwiniona w niniejszej sprawie nie wykonywała czynności zawodowych sumiennie, rzetelnie i uczciwie, oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniosła obwiniona, zarzucając:

- na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w mianowicie art. 22 § 1 k.k. w związku z art. 193 § 1 k.k., poprzez nieuwzględnienie złożonego wniosku obwinionej o zawieszenie postępowania ze względu na jej stan zdrowia bez zasięgnięcia stosownej opinii biegłego sądowego, i to pomimo że rozpatrzenie tego wniosku wymagało wiadomości specjalnych, który bezspornie nie posiadały osoby zasiadające w składzie orzekającym;
- na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 22 § 1 oraz § 2 k.p.k. w związku z art. 100 2 k.p.k., poprzez nie rozpatrzenie w toku postępowania złożonego przez obwinioną wniosku o zawieszenie postępowania, w drodze wydania stosowanego postanowienia oraz powiadomienia o fakcie wydania tego postanowienia obwinionej, przez co uniemożliwiono jej skorzystanie z przysługujących jej środków odwoławczych;
- na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., poprzez nie uwzględnienie przy wyrokowaniu zasady in dubio pro reo i to pomimo niemożności brania

przez obwinioną aktywnego udziału w prowadzonym postępowaniu ze względu na stan zdrowia i całkowitego zignorowania wniosku obwinionej o zawieszenie tego postępowania;

- na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie poprzez niezastosowanie w sprawie art. 411 § 1 k.p.k. pomimo istnienia w sprawie ważnych powodów uzasadniających odroczenie wydania orzeczenia w niniejszej sprawie;
- na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów, a w szczególności dokonanie tej oceny bez zasad doświadczenia życiowego
- na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt I ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 6 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8A/111/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 roku w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 6 i art. 12 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Zawodowej, poprzez uznanie iż obwiniona w sposób nieprawidłowy wykonywała swoje obowiązki zawodowe poprzez niepodjęcie rzekomo awizowanej do niej przesyłki z Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim, pomimo braku w aktach sprawy jakichkolwiek dowodów, iż awizo informujące o tej przesyłce było faktycznie do obwinionej dostarczone oraz iż w świetle obowiązujących uregulowań prawnych dotyczących zasad reklamacji przesyłek awizowanych miała ona jakąkolwiek możliwość skutecznego reklamowania przesyłki o awizowaniu, której nie miała wiedzy,

- na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność wymierzonej obwinionej kary.

W oparciu o art. 437 § 2 k.p.k. obwiniona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie obwinionej od stawianych jej zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w Szczecinie. Nadto, w oparciu art. 22 § 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ § 1 ustawy o radcach prawnych wniosła o zawieszenie postępowania odwoławczego ze względu na stan zdrowia obwinionej uniemożliwiający jej wzięcie w tym postępowaniu aktywnego udziału.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności, rozpatrzeniu przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny podlegać musiał wniosek obwinionej o zawieszenie postępowania odwoławczego, który został oddalony postanowieniem z dnia 29 października 2019 roku.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się naruszenia przepisów postępowania wskutek nieuwzględnienia wniosków obwinionej o zawieszenie postępowania na wcześniejszych etapach postępowania w sposób mogący mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie. Analizując zarzuty podniesione przez obwinioną, w pierwszej kolejności trzeba było zauważyć, iż to sama obwiniona skonstruowała wniosek o zawieszenie postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym jako wniosek ewentualny zależny od wyniku postępowania, którego przecież Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie znał na etapie przed wyrokowaniem. Abstrahując jednak od sposobu sformułowania przedmiotowego wniosku, wskazać należy, iż w myśl art. 22 § 1 k.p.k. podstawą zawieszenia jest brak możliwości brania przez obwinionego udziału w postępowaniu z powodu ciężkiej choroby. Choroba musi być długotrwała oraz jednocześnie powodować niemożność udziału w postępowaniu.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przesłanki te nie zaistniały kumulatywnie w niniejszym postępowaniu. Z tych względów Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie mógł ani uznać wniosku obwinionej o zawieszenie postępowania za

uzasadniony, ani uznać za trafne jej zarzutów dotyczących braku zawieszenia postępowania na wcześniejszych etapach czy choćby braku odroczenia rozprawy.

Jak już zostało wskazane przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny, nie sposób podważać okoliczności, iż obwiniona przeszła ciężką chorobę i wielomiesięczne, inwazyjne leczenie. Nie można jednak pozostawić bez znaczenia faktu, iż - chociaż obwiniona wciąż pozostaje pod opieką lekarską - to jednak ten etap leczenia obwinionej na dzień dzisiejszy został zakończony. Co więcej choroba nie przeszkodziła obwinionej w prowadzeniu działalności gospodarczej i uczestniczeniu w innych postępowaniach prowadzonych z jej udziałem.

Składane w toku niniejszego postępowania przez obwinioną pisma i wnioski nie pozwalają nadto stwierdzić, aby przebyta choroba wpływała na rozumienie znaczenia przeprowadzanych czynności dowodowych czy możliwość ustosunkowania się do przeprowadzonych w toku postępowania dowodów. Jednocześnie jednak obwiniona zaniechała stosownego udokumentowania przyczyn swojej nieobecności na kolejnych terminach wyznaczanych przez Rzecznika Dyscyplinarnego celem jej przesłuchania, a także na rozprawie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym i stosownego usprawiedliwienia tej nieobecności, co mogłoby uzasadniać odroczenie terminu ostatecznej rozprawy poprzedzającej wydanie orzeczenia, a także w części potwierdzić twierdzenia obwinionej o braku możliwości udziału w sprawie. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż obwiniona postąpiła tak pomimo otrzymania stosownych pouczeń Rzecznika Dyscyplinarnego i wskazań Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. W powyższym świetle uznać należy, iż skoro obwiniona nie podjęła w zgodzie zobowiązującymi ją przepisami działań mających na celu zrealizowanie jej wniosków, to nie można skutecznie postawić zarzutu organom dyscyplinarnym, iż obciążyły obwinioną konsekwencjami jej własnych zaniechań. Nadto, w obliczu zarzutów dotyczących nieprzeprowadzenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dowodu z opinii biegłego podkreślenia wymaga, iż postępowanie dyscyplinarne cechuje się odrębnością od postępowania karnego i z uwagi na odmienną uregulowaną możliwość przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego uzależnione jest przede wszystkim od dobrowolnej współpracy ze strony obwinionego, a obwiniona woli współpracy w niniejszym postępowaniu od początku nie wykazywała. Nie można zatem zgodzić się z obwinioną, iż dla zbadania charakteru choroby i konieczności zawieszenia postępowania dyscyplinarnego niezbędne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w wypadku, kiedy przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym nie została chociażby uprawdopodobniona niemożność udziału obwinionej w postępowaniu z uwagi na zaniechanie przez nią należytego usprawiedliwienia nieobecności, w szczególności skoro pozostałe ujawnione w toku postępowania okoliczności zaprzeczyły w całości wiarygodność twierdzeń obwinionej co do rzeczywistego zaistnienia takiej przeszkody.

Nadmienić należy, iż pomimo złożonych wniosków o zawieszenie postępowania obwiniona przedstawiła obszernie pisemne wyjaśnienia, a jedyny kwestionowany element stanu faktycznego dotyczył prawidłowego powiadomienia obwinionej o awizowanej przesyłce. Przechodząc zatem do rozpoznania pozostałych zarzutów, należy zauważyć, iż w istocie obwiniona oponowała temu, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż przesyłka polecona zawierająca wezwanie do uzupełnienia braków formalnych została prawidłowo awizowana, w konsekwencji czego została uznana za skutecznie doręczoną. Obwiniona wskazała, iż przesyłka nie została w ogóle awizowana, a tym samym przypisywanie jej z tego powodu uchybienia zawodowej staranności nie jest zasadne.

Tak sformułowane odwołanie obwinionej zdaje się skupiać jedynie na opisie zarzucanego jej czynu, a całkowicie pomijać sedno zarzucanego jej uchybienia. Kwestie związane z awizowaniem przesyłki nie miałyby znaczenia, gdyby obwiniona złożyła prawidłowy pod względem formalnym sprzeciw, przy czym wykazanie się umocowaniem do występowania w sprawie stanowi dokument, którego złożenie nie może budzić wątpliwości. Chociaż na prawdzie, znanej z urzędu Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu, polegają twierdzenia obwinionej, iż pełnomocnik nie ma możliwości antycypowania terminowości podejmowania czynności przez sąd powszechny, a tym samym niezależnie od podjętych starań zagwarantowana w pełni skutecznej kontroli nad obiegiem korespondencji, to jednak bez wątpienia obowiązkiem profesjonalnego pełnomocnika pozostaje weryfikacja, czy wysyłane przez niego pisma wpływają do właściwego sądu i czy odnoszą pożądany skutek. Obwiniona nie musiała czekać z uzupełnieniem braków formalnych tego rodzaju do chwili otrzymania wezwania. W tym kontekście należy zaznaczyć, iż obwiniona od chwili złożenia sprzeciwu przez przeszło rok nie wykazała zainteresowania sprawą, czego jako zawodowy pełnomocnik,

aktywnie prowadzący kancelarię, z punktu widzenia miernika staranności właściwego dla profesjonalisty nie może usprawiedliwiać w żaden sposób.

Następnie, odnosząc się do samych zarzutów dotyczących bezpośrednio braku awizowania przesyłki sądowej, zauważyć należy, iż ocena działania pełnomocnika nie może być dokonywana z pominięciem regulacji innych ustaw opisujących sposób dokonywania czynności przez organy lub sądy, a także regulujących skutki czynności pełnomocnika tudzież ich zaniechania. Tak, jak zauważył Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, doręczenie przez awizo opiera się na wzruszalnym domniemaniu prawnym, że doręczane pismo dotarło do rąk adresata. Fakt dwukrotnego awizowania wynika z adnotacji i stempli zamieszczonych na kopercie, w której zwrócono sądowi powszechnemu przedmiotowe zarządzenie. Informacjom udzielanym przez operatora pocztowego co do doręczenia przesyłki przysługuje domniemanie prawdziwości, przez co Okręgowy Sąd Dyscyplinarny mógł na tej podstawie ustalić fakt awizowania przesyłki. Samo twierdzenie, iż awizowanie nie zostało udokumentowane stosownym powiadomieniem, bez zaoferowania żadnego kontrdowodu, to za mało aby uznać, iż obwiniona skutecznie wzruszyła domniemanie doręczenia.

W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną dokonane przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, nie dopatrując się w postępowaniu tego Sądu naruszenie art. 7 k.p.k. czy art. 5 k.p.k.

Rozważając zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej, Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, iż wskutek przypisanego obwinionej uchybienia klientka radcy prawnego odniosła szkodę finansową porównywalną z wymierzoną obwinionej karą pieniężną. Z kolei wymierzona przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kara mieściła się w dolnych granicach zagrożenia przewidzianych w art. 61 ust. 2 ba ustawy o radcach prawnych. Z uwagi na powstanie w majątku klientki uszczerbku finansowego trudno uzasadnić byłoby wymierzenie innej rodzajowo kary.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie rozstrzygnięto na podstawie art. 70⁶ ust. 1-3 ustawy o radcach prawnych oraz uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 roku o numerze 86/IX/2015.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.